

LA GOMA I EL LLAPIS

Hi havia una vegada, una goma i un llapis (recent comprats per a l' inici del curs escolar). Vivien en l' estoig d'una xiqueta que s'anomenava Martina. Al llarg del primer semestre, el llapis va ser molt despistat i sempre escrivia errades ortogràfiques que a vegades li baixaven la nota en els exàmens de Martina. Ell era conscient d'aquesta situació, però no es preocupava i mai prenia la responsabilitat de les seues errades perquè la seua amiga goma sempre el corregia i esborrava les faltes. Ella li deia que es fixara en les faltes que havia escrit malament perquè no tornara a enganyar-se, però ell mai l'escoltava i tornava a fer les mateixes errades mentre que la goma anava desgastant-se per esborrar el que feia el llapis.

Va arribar el Nadal i el primer semestre es va acabar, Martina va comprar una goma i un llapis de recanvi, però no els va deixar en el estoig. Durant la primera setmana del segon semestre, la goma es va adonar que ja no era tan gran com abans i les gomes dels altres xiquets estaven molt netes i eren molt resistents. Un dia, la goma va disminuir dos centímetres i va ser aleshores quan el llapis va comprendre la importància d'aprendre de les errades i corregir-les sense dependre de ningú. Va demanar-li perdó a la goma, ja que estava molt penedit i donava per fet l'amistat que hi havia entre ells. També li va dir que en el tercer semestre estaria més centrat i faria molt menys faltes que abans, i així ho va fer.

Durant tot el tercer semestre la xiqueta va rebre molts compliments perquè havia reduït molt les errades en els exàmens. Tot això era gràcies a que el llapis es va esforçar molt i va aprendre de les poques faltes que feia, però ja era massa tard. Un dia, en l'últim examen del curs, Martina li va deixar la goma, que ja era molt menuda, a Pedro, el xiquet més despistat de la classe, que sempre feia dibuixos en els exàmens. Ell mai tenia goma ja que sempre els feia forats i acabava trencant-les a la primera setmana. Quan la professora el va vore gargotejant, el va renyir i li va demanar que borrara els dibuixos immediatament. Però quan Pedro ho va fer, la goma es va trencar perquè ja estava molt dèbil. El llapis estava molt trist per la pèrdua d'una tan bona amiga com la goma, que sempre l'ajudava quan feia alguna cosa malament. Gràcies a ella, ell feia menys errades.

El llapis va estar tot l'estiu donant-li voltes a què podria fer per honrar a la seua amiga i es va jurar a si mateix que no deixaria que a la goma que substituïria a la seua antiga companya li passara el mateix. L'estiu va passar i quan va començar el nou curs, Martina va utilitzar el mateix llapis, però es va ficar la goma de recanvi a l'estoig. El llapis va intentar fer-se amic de la goma nova, però aquesta no parlava molt.

Quan va acabar el primer semestre, Martina es va adonar que tenia un llapis quatre o cinc centímetres més menut i una goma intacta.